

Chương 03

Ẩn Trắc Khó Nói

T

hần Tiêu Hiệp Nữ thở dài ra một hơi im lặng.

Huyền Anh Tiên Tử Đàm Anh chuyển ý hỏi:

- Bích Ngọc Tiêu Pháp của Hà nhi được mấy phần hỏa hầu?

Lý Nhược Hoa lắc nhẹ đầu nói:

- Anh muội, tuy tặng Ngọc tiêu cho Hà nhi, nhưng Ngọc Chiêu Tiêu Pháp vẫn là tuyệt nghệ độc môn của Trầm Nguyên Thông ta không dám tự động truyền thụ.

Huyền Anh Tiên Tử Đàm Anh cười nói:

- Hoa tử tử, Thông ca khi tặng ngọc tiêu đâu có giới hạn việc đó. Bắt đầu từ ngày mai tử tử phải tận lực đem Bích Ngọc Động Tiêu bốn mệnh tuyệt học truyền thụ cho Hà nhi mới phải. Muội không muốn để người ngoài khi dễ Hà nhi.

Lý Nhược Hoa gật đầu nói:

- Lời nói này của Anh muội, ta nguyện tuân mệnh.

Huyền Anh Tiên Tử Đàm Anh nhìn thấy Tăng Nguyệt Hà đang vẻ bối rối, như chợt tỉnh ra, quay sang Lý Nhược Hoa, nói:

- Tử tử như đã chưa truyền thụ thần tiêu chiêu pháp vậy thì trước mắt phải nhanh giúp Hà nhi nói một lời trước quan khách chứ.

Lý Nhược Hoa "à" một tiếng, rồi động thân hình đứng dậy, hướng về mọi người, nói:

- Tiểu nữ Tăng Nguyệt Hà sơ thụ Bích Ngọc Động Tiêu, vì thần tiêu tuyệt học là Võ Lâm Chí Tôn tứ thụ cho tiểu muội, nên chưa được sự hứa khả của tôn chủ, tiểu muội chưa dám truyền thụ cho Hà nhi. Ngưỡng mong các vị bằng hữu lượng thứ miễn cho hài nhi thi triển tiêu pháp.

Lời nói này quả rất hợp tình hợp lý, mọi nhân vật ở đây đều là người trong giới võ lâm rất tôn trọng những nguyên tắc này nên không ai làm khó thêm cho tân nương.

Phượng Hiểu Trúc nhú mày vẻ khó chịu, rồi kể sát tai Vương Ngọc Liên thì thâm mảy cầu.

Wương Ngọc Liên ngồi yên vị, cất giọng trẻ con nói:

- Vậy thì thỉnh mời tân tử tử thi triển cho mọi người thưởng thức võ công tuyệt học Vô Ảnh Kiếm Pháp nha.

Ngay lúc ấy bỗng vang lên tiếng một người ủng hộ Ngọc Liên, nói:

- Tiểu cô nương nói rất đúng. Tăng đại hiệp đã dùng thanh trường kiếm mà uy chấn thiên hạ, xin tân nương không nên chối từ.

Phút chốc thanh cương trường kiếm đã được mang tới.

Tân nương Tăng Nguyệt Hà mặt hơi biến sắc, tuy đã được trang điểm rất kỹ lưỡng vẫn lộ ra nét không tự nhiên, lưỡng lự bất định, tay run run đưa ra nắm thanh trường kiếm.

Tăng Nguyệt Hà đứng bối rối một hồi rồi đưa ánh mắt liếc nhìn về phía Lý Nhược Hoa thân mẫu và Huyền Anh Tiên Tử Đàm Anh như khẩn cầu sự tiếp trợ.

Huyền Anh Tiên Tử Đàm Anh là con người có tánh tình bộc trực và rất thích xen vào chuyện người khác, bà tuy không hiểu nguyên nhân nào khiến Tăng Nguyệt Hà đã được thân phụ gia truyền tuyệt học Vô Ảnh Kiếm Pháp mà vẫn đứng nắm thanh trường kiếm lúng túng không biểu diễn, nhưng vốn bà rất thương yêu Tăng Nguyệt Hà nên trong trường hợp này bà đoán Tăng Nguyệt Hà hẳn là trong lòng có ẩn trắc sự tình không tiện nói ra, nhất là khi Tăng Nguyệt Hà đưa ánh mắt nhìn bà lộ vẻ cầu khẩn rất tội nghiệp đáng thương thì bà lại càng quyết không chịu để cho diệt nhi của mình trong ngày xuất giá vu quy lại gặp chuyện nghịch tâm.

Trong đầu bà thoáng nghĩ nhanh một chút tay phải bà cong ngón trở lại định sẽ phóng một kinh Vô Ảnh Chỉ Phong nhằm vào Tăng Nguyệt Hà để dựng lên một khung cảnh như thể tân nương đột ngột khó ở trong người...

Bà vừa cong ngón tay lại chuẩn bị phóng chỉ kinh thì đột nhiên Tăng Nguyệt Hà “hự” lên một tiếng nhỏ, cả thân hình chao đảo “keng”, thanh trường kiếm trong tay rơi xuống đất, rồi cả người đổ ập tới phía trước.

Thật may, tân lang đứng kế bên Tăng Nguyệt Hà thấy hiện trạng đã kịp thời đưa tay ra đón lấy tân nương.

Lẽ đường lập tức trở thành một cảnh hỗn loạn.

Sự việc xảy ra hết sức đột ngột và nhanh đến khôn lường, đến Huyền Anh Tiên Tử công lực cao như vậy mà cũng không kịp nhìn được kẻ ra tay hạ thủ là ai. Thân hình bà lướt nhanh như bóng chớp đến bên tân lang đưa tay ôm lấy tân nương, rồi vội vàng xem xét hiện trạng trên người tân nương.

Lúc ấy Lý Nhược Hoa cũng đã đến bên cạnh Huyền Anh Tiên Tử Đàm Anh, xem lướt qua Tăng Nguyệt Hà rồi nói với Lý Nhược Hoa:

- Hoa tử, phải báo ngay cho Tăng đại ca đến ngay tân phòng bàn chuyện.

Nói xong rồi đứng nhanh dậy, bỗng nhiên cả người bà vọt lên không trung mang theo Tăng Nguyệt Hà rồi khỏi lối đường.

Việc này nói thì chậm, kỳ thực từ khi Tăng Nguyệt Hà người đổ xuống đến khi Huyền Anh Tiên Tử Đàm Anh vọt đi như một vết sáng chỉ xảy ra trong tích tắc. Có kẻ thậm chí vẫn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra đứng ngơ ngẩn một hồi.

Trong lối đường những lời bàn tán nghị luận xôn xao không dứt.

Vương Ngọc Liên vẻ sợ sệt thè lưỡi ra, nhìn Phương Hiểu Trúc nói:

- Trúc ca, đều do ca ca cả.

Phương Hiểu Trúc lắc tay Vương Ngọc Liên nói:

- Chúng ta nhanh đi xem sự tình.

Nói xong, hai tiểu tử đứng dậy nắm tay nhau chuồn nhanh ra ngoài, đằng sau vẫn còn nhốn nháo tiếng bàn luận.

- o O o -

Trong phòng của đôi tân phu thê, tân nương nằm dài sống sượng trên chiếc đại sàng Long Phụng.

Đứng trong phòng còn có Huyền Anh Tiên Tử Đàm Anh, Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bất, Thần Tiêu Hiệp Nữ Lý Nhược Hoa, Kinh Thiên Thủ Phương Âm Thần và Vương thị phu nhân. Ngoài ra còn có Phương Thiếu Tùng và Phương Ấu Mai.

Phương Hiểu Trúc và Vương Ngọc Liên đi vào sau, nhưng khi đến trước cửa phòng thì nhìn thấy Phương Âm Thần đã ở trong phòng nên Phương Hiểu Trúc sợ không dám bước vào mà chỉ đứng bên ngoài cửa sổ vểnh tai lên cao lắng nghe.

Huyền Anh Tiên Tử Đàm Anh lớn tiếng trước nói:

- Hà nhi bị ám toán.

Mọi người nghe đều cả kinh, không khí trở nên nặng nề.

Điều này khiến mọi người kinh ngạc, là vì không chỉ hôm nay có mặt Huyền Anh Tiên Tử Đàm Anh, mà chỉ bằng vào danh tiếng lừng lẫy trên giang hồ của Tăng Bật mà xảy ra chuyện này thì quả là khó nghĩ đến.

Lại nói tại chốn Tam Tương này, Kinh Thiên Thủ Phương Âm Thần không làm mọi người kính nể bởi những độc môn tuyệt học sao. Điều này khiến Phương Âm Thần hết sức phẫn nộ vì nó đã xảy ra trước quan khách ngay trong ngày tân hôn đại lễ vị trưởng tử của ông ta.

Phương Âm Thần về suy nghĩ, rồi như chưa tin, lạnh lùng nói:

- Há có thể như vậy sao?

Huyền Anh Tiên Tử thấy thần sắc Phương Âm Thần như vậy, hơi mất bình tĩnh nói:

- Chúng ta nên đến xem Hà nhi trúng ám khí gì.

Rồi quay sang Phương Thiếu Tùng, nói:

- Tùng nhi, nhanh đỡ tân thê người dậy.

Mọi người cùng đi nhanh đến bên cạnh giường. Phương Âm Thần sắc mặt lạnh lùng quay mặt ra ngoài cửa sổ nhìn xa xa.

Phương Thiếu Tùng từ từ đỡ Tăng Nguyệt Hà dậy, Tăng Nguyệt Hà nguyên đã bị Huyền Anh Tiên Tử điểm huyết nên hôn mê chưa tỉnh.

Huyền Anh Tiên Tử tự mình vén ống tay áo Tăng Nguyệt Hà lên để lộ ra cánh tay trắng ngần mịn màng như tuyết, tịnh không hề có một vết tích gì nhưng quan sát thật kỹ thì có thể nhận ra ngay ở cách tay trên có một chấm đỏ rất nhỏ hồng hồng.

Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật và Thần Tiêu Hiệp Nữ Lý Nhược Hoa thì thấy hiện trạng bất giác cả kinh, đưa hai mắt nhìn nhau.

Thần Tiêu Hiệp Nữ Lý Nhược Hoa "a" lên một tiếng, chưa kịp khai khẩu Tăng Bật đã nhanh chóng nắm lấy cổ tay bà, ánh mắt nhú lại thần sắc lộ vẻ không đồng ý, ngăn lại, bởi vậy Lý Nhược Hoa đành im lặng.

Huyền Anh Tiên Tử Đàm Anh lúc ấy đang vận công hút kim ra nên không thấy được những hành động cử chỉ của hai người, nhưng lại nghe Lý Nhược Hoa "a" lên một tiếng đầy vẻ kinh ngạc, khiến trong lòng ba có nghi vấn, hỏi:

- Hoa tử tử biết rõ về loại độc châm này phải không?

Với ngũ khí này hoàn toàn không có chút nghi vấn mà đã khẳng định điều đó. Huyền Anh Tiên Tử Đàm Anh không đợi Lý Nhược Hoa trả lời, tay phải dụng nội công rút một cái, trong tay đã nắm lấy một chiếc kim châm rất nhỏ dài màu trắng sáng. Rồi bà ta nhanh chóng lấy trong người ra một viên linh đan dùng hai tay bóp mịn rắc lên lỗ kim, sau đó kéo ống tay áo Tăng Nguyệt Hà xuống lại như cũ.

Như còn sợ Lý Nhược Hoa chưa an tâm Đàm Anh nói:

- Muội đã rắc vào vết thương Hà nhi một viên giải độc linh đan. Hoa tử tử xin hãy an tâm quyết không hề phương hại gì.

Phương Âm Thần nghe Đàm Anh nói vậy biết là đã rút ám khí độc châm ra rồi, nên quay đầu lại đưa ánh mắt nhìn vào chiếc độc châm bé xíu trong tay Đàm Anh, đột nhiên cả kinh nói lớn:

- Tứ Xuyên Đường môn Thất Tuyệt Châm.

Huyền Anh Tiên Tử Đàm Anh gật nhẹ đầu, nói:

- Không sai, Tứ Xuyên Đường môn Thất Tuyệt Châm. Đường gia có người đến chúc hỷ chứ?

Vừa nói, ánh mắt bà vừa đưa nhìn Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật, vì bà đã biết rất rõ Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật và Tứ Xuyên Đường môn giao tình rất tốt.

Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật đôi mày nhướn cao, nói:

- Đường Văn Bân không chỉ giao hảo thâm tình với ta, mà đối với Phương huynh cũng có quan hệ rất tốt. Lần này hỷ sự của Tùng nhi và Hà nhi, Đường gia chủ đã tự thân dẫn hai vị công tử đến dự.

Kinh Thiên Thủ Phương Âm Thần người lại mặt đầy nộ khí, nói:

- Hắn ta chẳng là cái thá gì. Ta phải đòi hắn trả lại đạo lý công bằng.

Nói đến đó, trong ánh mắt Phương Âm Thần như rực lửa, quay sang Phương Thiếu Tùng, danh giọng nói:

- Tùng nhi, hãy theo ta đi xem Đường Môn tuyệt nghệ cao cường đến đâu.

Phương Thiếu Tùng đôi mày lười kiếm nhướn cao, sát khí ẩn hiện, ứng thanh:

- Dạ!

Rồi nhanh chóng cầm thanh Ngân Hồng bảo kiếm lên đi theo thân phụ ra ngoài.

Thiết Tâm Tú Sĩ thấy vậy mặt biến sắc, hiển nhiên trong lòng đang có nhiều vấn đề. Đang suy nghĩ chín chắn mãi đến khi Phương Âm Thần cùng nhị tử đi ra ngoài cửa mới chợt như có quyết định, vội vàng nói:

- Thường huynh, xin dừng chân.

Nói rồi, lắc nhẹ một cái là cả thân hình đã ở bên ngoài cửa căn Phòng Âm Thần lại.

Phương Âm Thần vẫn nộ khí bừng bừng, nói:

- Hẳn ta khi người quá sức, phải cho hẳn biết tay chứ.

Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật cười gượng, nói:

- Phương huynh, chẳng nhẽ đã quên lời giáo huấn của cổ nhân "Tâm tư nhi hậu hành" (suy nghĩ thật chín chắn rồi mới hành động). Với thanh danh của ta như vậy há lại xử sự hồ đồ sao?

Phương Âm Thần đang giận lại nghe Tăng Bật nói như vậy, bất giác đứng yên thủ lệ, trầm tư một lát rồi nói:

- Tăng huynh nói chí lý.

Nói rồi thở ra.

Phương Thiếu Tùng tuổi trẻ tính tình nóng nảy, trong lòng tuy rất muốn đi kiếm nhà họ Đường tính sổ, nhưng thấy thân phụ chỉ vì nghe nhạc phụ nói đã ngưng lại nên chàng cũng không dám manh động e thất lễ.

Huyền Anh Tiên Tử Đàm Anh bấy giờ mới lên tiếng, giọng vẻ căm phẫn:

- Chuyện này không những nhị vị sư huynh hai nhà khó xử, mà đến cả Trầm gia chúng tôi cũng không lấy làm vinh dự gì.

Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật là người rất quật cường, trên đời này không hề run sợ trước một ai, vậy mà ngược lại với vị tiểu muội tính tình ngang bướng, võ công thâm hậu này thì lại rất dè dặt.

Tăng Bật biết rất rõ, nếu như để bà ta xía vào chuyện này thì hậu quả khó mà lường hết được, bởi vậy ông vội vàng nói ngay:

- Trầm gia là võ lâm chí tôn thiên hạ đầu phục, những chuyện nhỏ này Anh muội để tâm làm gì thêm phiền lòng, xin hãy để tỳ huynh giải quyết là đủ rồi.

Trong lời này tuy mang nét khiêm nhượng, nhưng kỳ thực là khuyến cáo Đàm Anh tự biết tôn ti thân phận.

Huyền Anh Tiên Tử là con người rất thông minh, nên khi nghe Tăng Bật nói vậy trong đầu đã hiểu ý ngay, bà ta tuy công lực vượt xa Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật nhưng cũng rất tôn trọng một con người đầy nghĩa khí và là một vị sư huynh, bởi thế bà mỉm cười nhẹ nhàng nói:

- Tăng đại ca, xin yên tâm, tiểu muội này tính tình không còn nóng nảy như xưa nữa đâu.

Thiết Tâm Tú Sĩ vỗ về Đàm Anh... Một lúc sau quay sang Phương Âm Thần nói:

- Phương huynh, chuyện này hãy để tiểu đệ tự mình xử lý được không?

Kinh Thiên Thủ tuy trong lòng rất tức giận, song nghe Tăng Bật đã nói như vậy, và lại ông là một người rất tôn trọng lễ nghĩa nên lưỡng lự một hồi lâu rồi lên tiếng trả lời:

- Ta đồng ý để Tăng đệ tự xử lấy.

Phương Thiếu Tùng nghe vậy trong lòng rất buồn bực, mặt sạm lại, cúi đầu xuống im lặng.

Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật thở ra, nói:

- Chúng ta không nên lạnh nhạt tiếp đãi khách nhân, hãy đến khách sảnh đi.

Ngũ phong hơi dừng lại một lúc rồi quay sang Phương Thiếu Tùng, nói:

- Tùng nhi, trước khi đi ngủ hãy đến thăm phòng của ta nói chuyện.

Phương Thiếu Tùng gật đầu biểu ý đã lãnh hội.

Huyền Anh Tiên Tử Đàm Anh cười nói:

- Đãi khách là chuyện của nhị huynh. Muội và Hoa tỷ tỷ xin cáo từ trước.

Thần Tiêu Hiệp Nữ Lý Nhược Hoa sau khi nhìn kỹ cánh tay trắng nõn của Tăng Nguyệt Hà trong lòng cảm thương, sắc mặt ảm đạm u buồn. Bỗng nghe Đàm Anh gọi, đứng dậy đi khỏi tân phòng, cảm thấy như đi không đành, cuối cùng đành lòng đứng dậy đi theo Đàm Anh bước ra ngoài.

- o O o -

Bấy giờ đã là canh ba, qua nửa đêm, trong thư phòng của Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật và ái tể Phương Thiếu Tùng ngồi đối diện với nhau.

Hai người nhìn nhau cố gượng cười một cách miễn cưỡng, hiển nhiên lúc này cả hai trong lòng đang bồn loạn không vui vẻ gì.

Ngồi như vậy một hồi lâu, cuối cùng Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật thở dài một hơi, rồi mở đầu câu chuyện, nói:

- Chuyện ngày hôm nay là do ta ý tứ quá sơ xuất không đề phòng trước, thật chỉ hư danh. Tế nhi có để tâm đến điều đó không?

Phương Thiếu Tùng cười đau khổ nói:

- Tâm ý của nhạc phụ, tiểu tể đã lĩnh hội. Chỉ là Động Đình Song Kỳ Phương Nhất Gia từ này danh tiếng bị mờ nhạt khó lập tức trên giang hồ.

Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật gật đầu nói:

- Tri sĩ cận hộ dũng (biết giữ sĩ cũng đã là dũng cảm vậy), thiếu niên hãy phải nên giữ khí tiết này. Tuy nhiên người trong giang hồ thường thích phô trương hư danh mà không hề thấy hổ thẹn, lúc gặp phải nạn sự phải bình tĩnh cẩn thận, phải giữ cho được thực dụng và cả sĩ diện, phải tâm tư hậu hành.

Dừng lại một lát rồi thở dài ra nói tiếp:

- Ta lúc còn niên thiếu thường mắc những sai lầm này nên nay mới di họa cho Hà nhi, khiến Hà nhi ngộ phải kiếp vận.

Phương Thiếu Tùng theo ý trong lời Tăng Bật nói, trong lòng nghĩ hẳn phải có nguyên nhân mới xảy ra chuyện không vui trong ngày tân hôn hôm nay. Cặp môi Phương Thiếu Tùng mấp máy như định hỏi điều gì.

Tăng Bật xua tay cản lại, nói tiếp:

- Lệnh Tăng tổ nhất đại danh thần tham gia triều chính công sử trước sau hơn hai mươi năm, công trạng vinh quang, sử sách tịch tuyền, người người ngưỡng vọng. Đến đời lệnh phụ bất tòng sĩ đồ, cải văn thành võ, khổ luyện ??? danh kỳ tích sơn thủy, danh chấn Tam ????. Tăng phủ có thể nói là văn thành võ ???, đức nghiệp sáng ngời, cho nên ta muốn tế nhi không vì chuyện của Hà nhi mà nản lòng, ??? Nên tu dưỡng cả văn lẫn võ.

Lời này nói ra rất khéo léo kỳ xảo. Tăng Bật nguyên rất mến mộ Phương Thiếu Tùng, đồng thời hiểu rõ vị ái tể của mình bên ngoài thì rất nhu hòa, nhưng

bên trong lại rất khí tiết cương cường, nếu không dùng lý lẽ để thuyết phục thì e rằng với nộ khí trong lòng như hôm nay chàng ta có thể sẽ bộc phát ra ngay.

Phương Thiếu Tùng bình sinh tính tình trung thực, nhạy cảm, nên khi nghe Tăng Bật nói xong trên mặt bất giác lộ vẻ xúc động, miệng tuy không thốt nên lời nhưng thần tình đã tỏ ra nhu hòa mềm dịu trở lại.

Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật ngữ âm cũng thay đổi nói:

- Ý của ta cũng không hoàn toàn bảo tể nhi bỏ qua chuyện này, mà hy vọng tể nhi có thể cùng ta hiệp trợ tìm ra kế sách thích ứng.

Phương Thiếu Tùng ánh mắt chớp động nhìn Tăng Bật nói:

- Tiểu tể nguyện nghe nhạc phụ chỉ giáo.

Tăng Bật nói:

- Ủm... chúng ta cùng hợp tác, từ nay trở đi việc an toàn của Tăng phủ là do tể nhi quán hộ, còn điều tra chuyện này chỉ để ta một mình đơn độc xử lý.

Phương Thiếu Tùng gật đầu lia lịa nói:

- Tiểu tể tuân mệnh.

Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật cười nói:

- Ngoài ra còn hai chuyện nữa, ta hy vọng tể nhi tuân thủ mà làm.

Phương Thiếu Tùng vội vàng hỏi ngay:

- Xin nhạc phụ cứ chỉ giáo.

Tăng Bật nói:

- Chưa được ý chỉ của ta, tể nhi không được tự tiện đến Tứ Xuyên Đường Môn tầm cừu.

Phương Thiếu Tùng nói:

- Chỉ cần bọn họ không đến đây sinh sự nữa thì được, còn chuyện thứ hai?

Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật lúng túng một hồi rồi nói:

- Cứ theo tình hình này mà nhìn, hiển nhiên võ lâm vận kiếp lần này bắt đầu bộc khởi. Ta hy vọng tể nhi phải kiềm giục cho được hai năm trí lực khổ công rèn luyện võ công, lúc ấy mới có thể ứng phó với đại biến được.

Tăng Bật từ một chuyện nhỏ xảy ra ngày hôm nay mà đã coi đó là dấu hiệu khởi đầu trên kiếp vận trên võ lâm. Không những chẳng nghĩ đến Tăng Nguyệt

Hà mà còn vì nguyên nhân khác chưa truy tìm ra được. Tăng Bát đã nghĩ đến tương lai tiền đồ của Phương Thiếu Tùng và đến thanh danh của nhà họ Tăng nên đã khuyến cáo Phương Thiếu Tùng phải cố mà tu luyện võ công.

Phương Thiếu Tùng từ tấm bé chỉ quanh quẩn trong Phương phủ học hành, tính tình thành thật chất phát, nên khi nghe nói vậy trầm tư một lát rồi nói:

- Tiểu tể tuân mệnh, chỉ là lệnh ái...

Tăng Bát cắt ngang lời Phương Thiếu Tùng, nói:

- Phương diện Hà nhi, không những người cần phải khéo léo che giấu, mà còn không được đem câu chuyện hôm nay nói với Hà nhi nửa câu.

Phương Thiếu Tùng ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu tể không hiểu hết ý của nhạc phụ.

Tăng Bát nói:

- Rồi có ngày ngươi sẽ hiểu hết, ta hy vọng con phải có lòng tin kiên định đối với ta. Nên biết Hà nhi là con gái của ta, chuyện ta sắp xếp là trăm lợi mà không hề có nhất hại đối với cả hai người.

Phương Thiếu Tùng trên mặt vẫn còn vẻ chưa thỏa mãn, trầm tư một hồi rồi đột nhiên thần sắc tỏ ra quả cảm, nói:

- Tiểu tể tuân mệnh, quyết không dị nghị.

Tăng Bát lúc đó mới tỏ vẻ hài lòng, gật đầu mỉm cười rồi thò tay vào trong áo lấy ra một tập sách mỏng bạc màu đưa cho Phương Thiếu Tùng, nói:

- Đây là tập Nhất Công Thiền Tâm luyện pháp trong Thiên Long Mật Kíp, hy vọng tể nhi tự mình chuyên tâm luyện thành công.

Phương Thiếu Tùng đưa hai tay ra đón lấy, xong đứng dậy cung kính chấp tay thủ lễ rồi nói:

- Tiểu tể xin cáo từ.

Nói xong chàng quay người đi nhanh ra cửa.

Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bát đưa mắt nhìn Phương Thiếu Tùng khi khuất sau cánh cửa ông ngồi trầm ngâm một hồi lâu trong đầu suy nghĩ không dứt về chuyện xảy ra ngày hôm nay...

Huyền Anh Tiên Tử Đàm Anh và Thần Tiêu Hiệp Nữ Lý Nhược Hoa đã bước vào, khiến Tăng Bát bưng tỉnh lại.

Huyền Anh Tiên Tử Đàm Anh nói ngay:

- Đại ca, chuyện của đại ca Hoa tử tử đã nói cho muội nghe, đại ca đã đánh tráo nữ nhi ấy thay Hà nhi, nay chuyện xảy ra há để vậy sao?

Thiết Tâm Tú Sĩ nghe Huyền Anh Tiên Tử Đàm Anh nói lên chuyện ngày hôm nay bất giác thấy hổ thẹn, nói:

- Nhất thất tức thành thiên cổ hận (một lần sai lầm là ô nhục ngàn năm). Ta tuy không phải hữu ý sai lầm, mà Hoa muội cũng đã lường thứ cho ta trước rồi. Hai mươi năm qua ta luôn cảm thấy hổ thẹn mà không ngày nào quên được, không ngờ nghiệp báo lại đổ xuống Hà nhi, thật là đáng thẹn với Hoa muội. Đến nỗi ta không xử quyết kịp thời.

Huyền Anh Tiên Tử Đàm Anh trực ngôn nói:

- Chuyện này dù sao cũng phải giải quyết cho ổn thỏa mới được.

Thần Tiêu Hiệp Nữ Lý Nhược Hoa nói:

- Nữ nhi vô tội, muội thấy cũng nên bảo toàn nó.

Tăng Bật ánh mắt lộ vẻ cảm kích, nhìn Lý Nhược Hoa một hồi rồi nói:

- Nữ nhi đó càng lớn lên càng giống Tăng Nguyệt Hà như hai giọt nước, nếu trên cánh tay không có nốt ruồi son đỏ thì đến chúng ta cũng khó lòng phân biệt được. Thử nghĩ trước tình hình đó nếu ta không thừa nhận nó là Hà nhi thì thử hỏi có người nào tin là sự thật. Lúc này không những khó giải quyết vấn đề, mà còn tổn hại đến danh dự của hai nhà Phương, Tăng nữa.

Ngũ phong hơi dừng lại như tìm sự đồng tình của hai thiếu phụ, rồi nói tiếp:

- Đồng thời ta còn nhận thức ra được một kiếp vận của giang hồ võ lâm đang bén lên, từ chuyện Hà nhi ta có thể tìm ra manh mối. Cho nên chúng ta không nên vội vàng manh động, phải tương kế tựu kế, đừng để dả thảo kinh xà.

Rồi sau đó Tăng Bật đem chuyện đã nói với Phương Thiếu Tùng ra nói:

Huyền Anh Tiên Tử Đàm Anh gật đầu lia lịa, lại nói:

- Đại ca nói rất đúng, nhưng sự an toàn cho Hà nhi không được xem thường nha.

Tăng Bật cười khổ sở, nói:

- Tâm ý của Anh muội và Hoa muội ta hoàn toàn lãnh hội được hết, chỉ là tiền đồ chuyện này còn mờ mịt, Anh muội không được đứng ngoài khoanh tay mà nhìn.

Huyền Anh Tiên Tử Đàm Anh đột nhiên cười phá lên, nói:

- Tự làm tự gánh chịu, tiểu muội không rảnh làm công.

Nói rồi lại cười lên khanh khách, đột nhiên nhún mình một cái đã vọt ra ngoài phòng.

Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật vội vàng gọi lớn:

- Anh muội, tiểu huynh còn chuyện muốn nói.

Huyền Anh Tiên Tử Đàm Anh không dừng lại, Tăng Bật đành nói với theo một câu:

- Anh muội thật không xen vào chuyện này ư?

Lý Nhược Hoa nhìn thấy Tăng Bật vội vàng cười nhạt, nói:

- Anh muội cải đổi được tập tính thích xen vào chuyện của người khác rồi.

Tăng Bật an tâm nói:

- Vậy tại sao Anh muội lại không nán lại một lát nữa?

Lý Nhược Hoa cười vẻ bí mật, nói:

- Anh muội đã tìm được một tiểu nữ nhi phải đi hành động ngay, hơi dẫu ở lại đây đàm tiếu với đại ca.

Thiết Tâm Tú Sĩ vừa nghe nói đến ba chữ tiểu nữ nhi đã liên tưởng ngay đến một người, liền kể tại Lý Nhược Hoa nói một hồi rồi bỗng nhiên cả hai nhìn nhau cười một cách bí hiểm, quên luôn cả chuyện ngày hôm nay.

- o O o -